

KUVVETLİ MÜSLÜMANLAR: MERHAMETLİ VE KARARLI

Esselâmü aleyküm ve rahmetullâh...

Değerli kardeşlerim!

Allah'ın selamı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun.

Toplantılarda yapılan okuyuş kıraatlerinde Kur'ân-ı Kerîm'in seçilen âyetleri önemli... Hasan kardeşimize teşekkür ederiz. Fetih sûresinin son âyetlerini, müjdeli âyet-i kerîmeleri okudu. Âyet-i kerîme Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'e Allahu Teâlâ hazretlerinin feth-i mübîn-i Mekke-i Mükerreme'yi işaret eden rüyasıyla başlıyordu. İnşallah bizim çalışmalarımız da nice fetihlere müncer olsun, hayırlara vesile olsun.

Ayrıca çok mühim olan bir cümle de yer alıyor âyet-i kerîmede:

وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ.

*Vellezîne meahû eşiddâu ale'l-küffâri ruhamâu beynehüm.*¹ Peygamber-i Zîşânı-

---

¹ 48/Fetih, 29.

mız'ın yanındaki mübarek insanlar, sahâbe-i kirâm, onun etrafında hâlelenen asr-ı saadetin o bahtiyar mü'min-i kâmil kulları Allahu Teâlâ hazretleri tarafından iki vasfını teşvik edici bir ifade ile anılıyor. Peygamber Efendimiz'in -ulemâmızın ihtilafsız kararıyla ümmetin en üstün insanları olduklarını beyan ettikleri, en yüksek evliyâdan daha yüksek olduklarını beyan ettiği- o sahâbe-i kirâmının iki büyük vasfı var.

Bir; *eşiddâu ale'l-küffâr*. “Kâfirlere karşı şiddetli, sert, kuvvetli.”

İki; *ruhamâu beynehüm*. “Kendi aralarında şefkatli ve merhametli kimseler.”

a. Şerrin karşısında Kuvvetli ve Uyanık Olmak

Muhterem kardeşlerim!

Hayattaki başarının muhakkak bazı temelleri, şartları vardır. Bu şartlardan birisi; her türlü menfî tutumlara, tavırlara ve negatif insanlara, fitneci, fesatçı muhaliflere karşı müteyakkız ve güçlü kuvvetli olmaktır. Çünkü en mâsum niyetlerle, en güzel dileklerle başlatılan işler dahi hasetçiler ve fesatçılar tarafından kasten sabote edilebiliyor. Onun için

sabotajcılara, kötülere, menfî çalışma yapan insanlara, iyiliğin karşısında duranlara, kötülüğü himaye edip yaymaya ve hakim kılmaya çalışanlara karşı iyilerin kuvvetli olması lazımdır.

Hiz. Ömer *radiyallahu anh* Efendimiz buyurmuş ki;

أَشْكُو إِلَى اللَّهِ ضَعْفَ الْأَمِينِ وَخِيَانَةَ الْقَوِيِّ

İlallâhi eşkû da'fe'l-emîni ve hıyânete'l-kavî. “Emin, güvenilir, temiz insanların zayıflığından ve işin başındaki güçlü kuvvetli, seilahiyetli insanlarından da hıyanetinden şikayetimi Allah'a arz ederim.”

İşin başını tutmuş insanlar eğer hainse, işin başını tutmuş olduğu için hainliklerini engellemek zor. Kuvvetli ve işin başında; onları engellemek zor. Tabi “Allah'a şikayet ederim.” diyor Hiz. Ömer Efendemiz. *İlallâhi eşkû.* “Allah'a arz ederim şikayetimi, derdimi...” demek istiyor.

Bir de iyi, güvenilir, makbul, mâsum, temiz insanlar zayıf olursa o da çok fena... Çünkü onlar hakkı, hayrı temsil ediyorlar,

zayıf oluyorlar. Zayıf oldukları için hak ve hayır hakim olmuyor.

Hâlbuki Allahu Teâlâ hazretleri her şeye kâdir olduğu halde, *kün fe-yekün*², bir şeyin olmasını murad ettiği zaman “Ol!” deyince o şey ızdırârî olarak olmak zorunda olduğuna göre, “Ol!” dediği şeyin olması muhakkak olmasına rağmen Allahu Teâlâ hazretleri dünya hayatını insanların imtihanına bağlı olarak kâfirlere de, zalimlere de hürriyetli ve imkânlı bir hayat kılmış.

Allah’ın düşmanı Allah’a âsî olurken, yumruk sallarken, küfrederken bile ayakta durabiliyor. Allah’ın nimetiyle... Azılı kâfir Allah’ın imhal etmesiyle, mühlet vermesiyle durabiliyor. Sonunda mutlaka ibretli bir kötü âkıbete dûçar olacak, belasını bulacak, cezasını çekecek ama Allahu Teâlâ hazretleri ihmal etmiyor ama imhal ediyor. Mühlet veriyor da kâfir kâfirliğini yapıyor. Şu dâr-u dünyada mü’minin mü’minliği belli olsun, çalışan yapacağı çalışmayı kendisi seçsin.

---

² 36/Yâsin, 82.

لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَن بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَن بَيِّنَةٍ

*Li-yehlike men heleke an beyyinetin ve yahyâ men hayye an beyyinetin*³ âyet-i kerîmesinde bildirildiği gibi... Yani helak olan belirli bir şeyle helak olsun. Apaçık durumu kesinleşmiş olarak helak olsun. Hayatta kalan da apâşîkar şekilde hayatta kalsın. Cenneti kazanan belirli bir şekilde cenneti kazansın, durumu net olsun. Cehenneme düşen de cehenneme müstehak olduğu belli olacak bir şekilde, işler ayan beyan olduktan sonra cehenneme düşsün diye Allahu Teâlâ hazretleri mühlet veriyor.

Kâfire fırsat vermemek, kuvvetli, himmetli, gayretli ve disiplinli olmak başarının bir kanunu oluyor. Başarının kanunlarına riayet eden, ona göre çalışanlar gayrimüslim de olsalar, Allah'ın gayrimakbul kulları da olsalar Allah bu dünyada onlara verdiği kesb hürriyetinden dolayı onları serbest bırakıyor. Onlar da başarı sağlayabiliyorlar. Başarının kaidelerine riayet etmeyen, Allah'ın emirle-

---

³ 8/Enfal, 42.

rine tam uymayan, tembel veya ihmalkâr, cahil veya gafil mü'minler de yine başarı kanunlarının acımasız kesin sonuçları dolayısıyla mağlup olabiliyor. O bakımdan bu âyet-i kerîme bizlere çok önemli bir prensibi hatırlatmış oldu. Bizim de şerrin karşısında fevkalâde heybetli, kuvvetli ve şiddetli olmamız lazım.

Bugün Türkiye'yi, müslümanları kuvketsiz gördüğü için her türlü küstah fikrini pervasızca, utanmadan, yüzü kızarmadan söyleyebilen düşmanlarımız var.

“İstanbul'u bize versinler. Kıbrıs'ı bize versinler. Anadolu'nun şurasını bize versinler, burasını bize versinler...” gibi laflar... Bu çirkin ve cıvık niyetlere destek olan birtakım dış devletler, dış devlet başkanları, aracılar, ricacılar ve bu ricacılara o ricayı yapma cesaretini veren, memleketi temsilden fersah fersah uzakta, halkımızın ve bizim hâlet-i rûhiyemizi, vakarımızı, heybetimizi temsilden zerre kadar nasibi olmayan insanlar... Böyle olmaz tabi.

Nasıl olması lazım?

Müslümanların tek bir yumruk gibi olması lazım... Kuvvetli olması lazım. Her yönden kuvvetli olması lazım.

المؤمن القوي، خير وأحبُّ إلى الله من المؤمن
الضعيف، وفي كلِّ خيرٍ

el-Mü'minu'l-kaviyyu hayrun ve ehabbu ile'llâhi mine'l-mü'mini'd-daîfi ve fî küllin hayrun.

“Kuvvetli müslüman zayıf müslümandan daha hayırlıdır ve Allah’a daha sevgilidir.” buyuruyor Peygamber Efendimiz. Hepsinde hayır olmasına rağmen kuvvetli müslüman Allah’a daha sevimlidir. Allah onu daha çok sever. O daha hayırlıdır. Çünkü kuvvetini hayra kullanır.

O bakımdan, bizim mutlaka her yönden kuvvetli olmamız lazım. Dışarıdaki düşmanlarımız yetmiyormuş gibi içeride de çarpık, sapık, çatlak seslerle karşı karşıya kalıyoruz.

Elhamdülillah dinî, tasavvufî bir camia-yız. Bizi dindarlık bir araya getirmiş. Allah’ın rızasını isteyen insanlarız. Allah’ın sevgili kulu olmak istiyoruz. Rızasını istiyoruz. İyi

işler yapmak istiyoruz. Bunu dünyanın neresinde jestlerimizle, hareketlerimizle, aksiyonlarımızla göstersek mutlaka bize mültefit davranırlar. Bizi taltif ederler. Madalya verirler. Rütbe verirler. Veriliyor... Dünyanın neresinde müslüman başarılı bir şey yapsa oranın gayrimüslim idaresi bile az çok onları takdir ediyor.

Fakat bizim memlekette, biz bir kere dindarız ya... Dindarız, elhamdülillah müslümanız. Biz bu vasfımızı hiçbir şeye değışmeyiz. Cihana değışmeyiz. Elhamdülillah Allah'ın müslüman kuluyuz. Allah'ın razı olduğu din üzereyiz.

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

*Inne'd-dîne inde'llâhi'l-İslâm.*⁴

Allah'ın indinde, huzûr-u ilâhîsinde, nezd-i ilâhîsinde geçerli olan, makbul olan din sadece İslâm'dır. İslâm dini akla, mantığa uygun... İnsanoğlunun dünyasına, âhiretine, sıhhatine, huzuruna, mutluluğuna uygun... Her bakımdan güzel.

---

⁴ 3/Âl-i İmran, 19.

Ama bir divane zıdır çıkıp da, “En iyi laiklik Ortodoksluk’tadır. Biz ortodokslar gibi olalım.” diyebiliyor.

b. Ortodoks Vahşeti

Ortodokslar’da laiklik olsaydı, yani başkasının inancına saygı olsaydı Sırlar bu hunharlığı yaparlardı mıydı? Rumlar Kıbrıs’ta bizim zavallı yavrularımızı banyoda kesip de üst üste küvete doldururlardı mıydı?

Ruslar ortodoks işte... Yaptıkları zulümler, katliamlar ortada... Bunlar böyle bilinirken bu ülkede ağzı dola dola ortodoks meddahlığı yapmak neyi gösteriyor?

Yurdun dışında birtakım düşmanlar var. Tamam.

Ey düşmanım, sen benim ifadem ve hı-zımsın.

Tamam. Düşmanımız çok oldukça biz de keyifleniyoruz.

Felek her türlü esbâb-ı cefâsın toplansın gelsin

Dönersem kahpeyim millet yolunda bir azimetten.

dediği gibi şairin, düşmandan korkumuz yok.

Bizim hükümdarlarımız yakaladıkları Avrupalı esirleri;

“Git, yeniden ordu topla, yeniden bana gel de ben bir zafer daha kazanayım.” diye salıvermişler.

Biz öyle bir milletin öyle evlatlarıyız, öyle şehitlerin evlatlarıyız. Ama içeriden adeta resmî politika haline gelmiş bir acayip tavır ki Müslümanlık sanki suç Türkiye’de!.. Hem de laiklik bayrağını açarak İslâm’a saldırıyorlar.

Bari laiklik bayrağını açma... Hani Hıristiyanlık bayrağını açsan çok yerli yerinde, isabetli bir tutum olacak, doğru olacak. Tamam, hıristiyansın, haçlı zihniyetine sahipsin, İslâm’ın düşmanısın. Senin bu açtığın laiklik bayrağı herkesin inancında hür olması, ibadetini rahat yapması, itikadından inancından dolayı kınanmaması demek. Senin ağzından çıkanı kulağın duymuyor. Söylediğin söze kalbin inanmıyor demek ki... Bari laikliği kendine paravan yapma.

Laiklik bir dengedir. İnanan insanlar arasında, Avrupa ülkeleri arasında kurulmuştur.

Hiçbir mezhep, hiçbir kilise ötekisine çatamıyor. Devlet tarafından bu garanti altına alınmış. Birisi “benim yolum daha doğru, senin daha eğri” deyip de ötekisine saldıramıyor. Çünkü daha önceden saldırdılar.

Saint Bartelemeo katliamları olmuş. Fransa’da katolikler kendi mezheplerinden olmayan insanları geceleyin tebeşirle kapıların üstüne birer işaret çakıp bir gecede katliam etmişler. Bunları çok yapmışlar. Hele hele mezhep ve inançtan dolayı Galile’nin “dünya yuvarlak” diye -müslümanlardan duyduğu için- söylemesi üzerine bile mahkemeye çıkartıldığını, bizim tarih kitaplarımız yazıyor. İyi onu saklamamışlar. Yani laiklik denilen şey onların arasında bir dengedir, çeşitli inançlardaki insanların arasında bir dengedir.

Bir müslüman laik olur mu?

Olamaz. Bir müslüman, müslüman olur.

“Peki ne olacak şimdi; ben anayasaya, kanunlara aykırı bir durumda mıyım?”

Hayır. Anayasa laik oluyor, devlet laik oluyor; müslümanın Müslümanlığına sataşmıyor, hıristiyana da bir şey diyemiyor, yahu-

diye de bir şey diyemiyor. Erbâb-ı tarikate de bir şey diyemiyor. Tasavvuf erbâbına da, şeriat erbâbına da karışamıyor.

“Dinî meseleler benimle ilgili değil.” diyor.

Onların verdiği mâna biraz daha ileri:

“Devleti ben din kanunlarına göre yönetmem.” diyor.

Peki, din kanunlarına göre yönetmezsen, dinsizlik kanunlarına göre yönetme hakkın mı var yani?

Memleketteki insanların, seni seçen insanların bir hakkı yok mu? Sen onların başına gökten, Merih’ten füzeyle inmiş ayrı bir üstün varlık mısın?

Değilsin. Milletinin içinden çıkmışsın. Milletinin hislerine tercüman olacaksın. Milletinin efkâr-ı umûmiyesinin ortaya koyduğu esaslara göre hareket edeceksin.

Dindar olmak suç mu? Erbâb-ı tasavvuf olmak suç mu? Nefsin terbiyesini istemek, öyle bir metodu benimsemek suç mu?

Sanki suç... Ama kanunlarda vesairede tarif edilmiş bir suç değil. Türkiye’de suçların kanunîliği prensibi yok.

Suçların kanunîliği hukukta nedir?

Bir suç, ceza kanununda yazılmışsa, kanunda yeri varsa suçtur. Öyle bir tarif yapılmamışsa öyle bir suç yoktur. Onların dışındaki şeyleri insanlar yapabilir demek. Kanunda yazılmayan bir şeyi bir kimse gelip de sana “suçtur” diye söyleyemez.

“Sen suç işliyorsun, yemek yedin.”

Yerim tabi, yemek yemek yasak diye bir şey yok kanunda...

Tabi bir kanun devleti var idi...

Kanun her devlette vardır.

Bir de hukuk devleti var.

Kanun her devlette var; zalim kanunlar olabilir. “Hukuk devleti” demek, insanların haklarına saygılı olan, insan haklarını çiğnemeyen kanunlara sahip demek. İnsan haklarını üstün tutan demek.

Yönetenlerin, birtakım insanların, gazetecilerin veya birtakım farfaracıların sanki bu

önemli medenî kanunlardan haberleri yok. Sanki dağdan inmişler! Buldukları yerlerde hiç böyle şeyleri duymamışlar sanki... Ya da o gibi şeyler sırf kendileri için!.. Kendileri yapabilirler de başkaları yaparsa suç olur. Sandıktan kendileri çıkarsa câiz, başkaları çıkarsa câiz değil. Sandıktan başkaları çıktığı zaman kendilerine verilen tahsisatlar kesilir...

Bunlar nedir?

Bunlar şarlatanlıktır.

Eşrefoğlu Rûmî hazretlerinin bir tarifi hoşuma gidiyor, diyor ki;

“Şeyhlerin iki vazifesi var. Bir; kullara Allah’ı sevdirmek. İki; Allah’a kulları sevdirmek.”

Kullara Allah’ı sevdirmeyi akıl kabul edebiliyor. Diyor ki insan;

“Tamam, kullara Allah’ın lütfunu, ihsânını, azametini, celalini, cemalini anlatırsın, kullar da Allah’ı severler.” “Vay! Böyle mi?..” diye hayran olurlar, âşık-ı sâdık olurlar. Allah yolunda yürürler. Böylece insanları Allah’ın yoluna ısındırmış olursun. Allah’a iyi

kullar yapmış olursun. Allah'ı seven insanlar meydana gelmiş olur. Bu anlaşılıyor.

Bir de, arkasından Allah'a kulları sevdirmek vazifesini ekliyor.

İnsan kim oluyor ki Allah'a falanca kulu sevdirecek? Ne haddine... Yani Allah'a herhangi bir şey icbâri olarak yaptırılamaz ki... Ama bu nükteli cümlesinin arkasından açıklama yapıyor, diyor ki;

“Kulları Peygamber Efendimiz'in yoluna sokar, Efendimiz'in sünnetine uydurur, böylece Allah'a sevdirebilir.”

Doğru... Çünkü o konuda âyet-i kerîme var.

Birileri dikilmiş Peygamber Efendimiz'in karşısına,

“Biz Allah'ı seviyoruz. Biz Allah'ın sevgili, sevdiği kullarız.” demişler. Ama Peygamber Efendimiz'e inanmıyorlar, onun karşısındalar. Yahudi veya hıristiyan, o toplumda yaşıyor.

“Allah bizi seviyordu eskiden; âyet inmişti, kitap inmişti, peygamber gelmişti bize. Biz Allah'ın sevgili kulları olarak biliyoruz

kendimizi. Allah bizi sevdiğini kendimize inen kitaplarda bildirmiş...” gibi bir itiraz, bir mantık... Yeni peygamberi kabul etmemek için eski, hükmü geçmiş şeye sarılmak...

Yeni bir vali geldiği zaman eski valinin hükmü kalır mı?

Yeni bir seçim olmuş, yeni bir reis-i cumhur gelmiş. Eski reis-i cumhurun görevi bitti artık. O kenarda emekli veyahut başka bir şey...

Âyet-i kerîmede buyuruluyor ki;

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ.

Kul in küntüm tuhibbûne'llâhe fettebiûnî yuhbibkümü'llâh.

“Eğer siz Allah’ı gerçekten seviyorsanız - ve Allah tarafından sevildiğinizi sanıyorsanız- Allah’ın gönderdiği Resûlullah’a uyun, Allah sizi o zaman sever.”⁵

“Resûlüm onlara de ki, ‘Bana tâbi olun, Allah sizi o zaman sever.’”

Resûlullah’a tâbi olanları Allah sever.

---

⁵ 3/Âl-i İmrân, 31.

Biz de onun için dinî, tasavvufî bir eğitim amacımız olduğu halde bu vazifeleri güzel yaptırmak için asrın, çağın icabına uygun organizasyonlar ile çalışıyoruz. Her türlü imkânlarımızı, bilgi ve müktesebâtımızı ortaya koyuyoruz.

Elhamdülillah böylece birçok müessese ortaya konulmuş durumda. Bu müesseselerin hepsinin amacı hayırdır, insanımıza hizmettir. Kimisi sağlığına hizmettir, kimisi gönlüne hizmettir, kimisi onun eğitimiyle ilgilidir, kimisi toplumun hayrınadır, kimisi ülkemizde çeşitli faydalı işleri yapmaya yönelmiştir. İnsanımızı mutlu etmeye yönelmiştir. Biz bununla iftihar ediyoruz. Sevabı, mükâfatı ve iltifatı da başkasından istemiyoruz.

إِنَّ أَجْرِي إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ

*İn ecriye illâ alâ rabbi'l-âlemîn.*⁶

İyi çalışanın mükâfatını Allah verir. Kul-
ların mükâfatına bir ihtiyaç yok...

Yalnız insafli olup da iyi olan durumu kötü olan durumdan ayırıp başkalarının da [bu-

---

⁶ 26/Şuarâ, 145.

nu] görmesi lazım. İyiyeye “kötü” dememesi lazım. Hakkı batıl gibi göstermeye, güneşî balçıkla sıvamaya kalkmaması lazım. Yaptığımız şeyler güzel şeylerdir. Faydalı şeylerdir, elhamdülillah...

Tabi biz bu arada *eşiddâü ale'l-küffâr*⁷ kâfire karşı kuvvetli olmayı düşündüğümüz için milletimizi de kuvvetlendirmeyi istiyoruz. *Ve ruhamâu beynehüm*.⁸ Kendi aramızda da muhabbeti sağlam, Allahu Teâlâ hazretlerinin razı olacağı bir seviyeye getirmeye çalışıyoruz.

“Mü'min mü'minin kardeşidir, onu yarıdımşız bırakmaz. Onun malına, canına kas-tetmez. Onun iyiliği için çalışır. Bir vücut gibidirler. Birisinin elemiyle ötekiler de üzülürler. Birisinin sevinciyle hepsi sevinirler.” buyuruluyor.

Biz de bütün müslüman kardeşlerimizi elbette kardeş olarak görüyoruz ama hiç olmazsa en yakınımızda olan kardeşlerimize daha güzel hizmetler vermeye çalışıyoruz.

---

⁷ 48/Fetih, 29.

⁸ 48/Fetih, 29.

c. Aile Eğitimi Çalışmalarımız

Ailece mutlu olmalarını sağlamaya niyet ediyoruz, arzu ediyoruz. Kendi sınırlı imkânlarımızla, sıfırdan küçük çalışmalarla başlayan imkânlarımızla mümkün olduğu kadar kardeşlerimiz arasında mutluluğu yaymaya, genelleştirmeye, onların da aileleri içinde yayılmasını sağlamaya gayret ediyoruz.

Bir de yirminci yüzyılda çok net olarak görülüyor ki çalışmalarda yapılan hayırlı faaliyetlerde elemanların her birisinin çok iyi çalışması lazım. Bazı elemanlar aksak çalışır, kötü çalışırsa bu kötülük bütün sonuca tesir ediyor. Âdetâ bir otomobil üretim fabrikasında bant üzerinde yürüyen otomobile belli bir saniye ve dakika içinde belli vidaları takmak, belli işlemleri yapmak durumunda olan insanlar gibi hepimiz uyumlu, tıkr tıkr çalışmak zorundayız. Savaşlar da böyle kazanılıyor. Telsizcisinden habercisine kadar herkesin, bütün elemanların en güzel, organize olmuş bir tarzda ve iyi yetişmiş bir tarzda çalışmasıyla başarı en yüksek oluyor.

Allahu Teâlâ hazretleri hasetçilerin hasedinden, şerlilerin şerrinden, düşmanların

zararından bizleri mahfuz eylesin. Hıfz u hi-mayesinde eylesin. Hayırları yapmaya muvaf-fak eylesin. Şahsen ruhlarımıza, bedenlerimi-ze, gönüllerimize sıhhat ve nur ihsan eylesin. Toplu olarak ÷lkemize sulh u salâh ihsan ey-lesin. Cümlemizi dünyada âhirette aziz, bah-tiyar olan kullarından eylesin. Sonunda cen-netiyle, cemaliyle taltif eylesin.

Esselâmü aleyküm ve rahmetullâhi ve berekâtüh...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
20 Zilka'de 1414 / 30.04.1994

[Bütün DİĞER ÇEŞİTLİ KONUŞMALAR'A PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

